

NINAKA NEIU
SURM

Inglise keelest tõlkinud Ragne Kepler

ŠOTI KRIMINULLIDE SARI

Originaali tiitel:
M.C. Beaton
Death of Yesterday
Grand Central Publishing
Hachette Book Group
237 Park Avenue
New York, NY 10017

Copyright © 2013 by Marion Chesney

Toimetanud Lea Arme
Kujundanud Villu Koskaru

Tõlge eesti keelde © Ragne Kepler ja Tänapäev. 2020

ISBN 978-9949-85-798-2
www.tnp.ee

Trükitud AS Pakett trükikojas

Armastusega toredatele naabritele
Louise Bowles'ile ja Samantha Burke'ile

ESIMENE PEATÜKK

*Saada koju mu hälbunud pilk,
mis liig kauaks sul viibima jäänd.*

– William Blake

Morag Merrilea oli kunstitudeng, kes teenis suvevaheajal raha, töötades sekretärina Šotimaal Sutherlandi maakonnas Cnothanis asuvas rõivavabrikus Shopmark Fashion. Inglannana pidas ta end töökaaslastest tublisti paremaks. Ta oli äärmiselt ebapopulaarne, antipaadne ka välimuse poolest. Moragil olid pruunid sorakil juuksed ja kaunikesti pungis rohelised silmad. Aga tal oli kirk kunsti vastu, iseäranis huvitas teda inimeste nägude jäädvustamine.

Shopmark Fashion, aleviku servas asuv uus vabrik, oli rajatud vana mahajäetud viktoriaanliku mööblipoe asemele. Cnothan oli sünge paik, kus peatänav viis tehisjärveni, mille ääres kõrgusid hüdroelektrijaama tammi hallid vallid.

Morag oli valinud selle töö siin, sest unistas mägiküla romantikast, kuid ta ei saanudki päriselt üle kultuurišokist, mille tekitas tusaste Cnothani elanike omaette hoidmine.

Ühel laupäeva õhtul istus Morag visandivihikuga Mägilase pubis oma tavalises nurgas. Ametis pubikülastajate portreedega, visandas ta ühtlasi näo, mis aknast sisse vahtis. Morag napsitas alati üksinda. Teised vabrikust käisid pubis, mis asus kaugemal paisjärve kaldal, ja kummalisel kombel ei võtnud kohalikud Moragi eraklikku napsitamist – ilmselt tema eba populaarsuse tõttu ja tahtmatusest tema nimegi suhu võtta – üldse jutuks. Ehkki Moragil polnud suurem asi kujutusvõime, rõhus Sutherland teda sel õhtul eriti, tekitades klaustrofoobilise tunde, nagu roniksid võimsalt kõrguvad mäed üle kanarbikuga kaetud rabanõmme aina lähemale. Tulemuseks oli see, et ta jõi rohkem kui harilikult. Pubi oli täis metsatöölisi, talumehi ja töötuid. Morag oskas suurepäraselt portreesid joonistada, ta tundis, et sai inimeste üle neid niimoodi paberile pannes võimu.

Siis läks Morag tualetti. Kui ta tagasi tuli, oli visandivihik kadunud. Morag kurtis seda baarmenile ja kõigile, kes läheduses olid. Vastuseks sai ta ainult tühjade pilkude põrnitsuse. Neiu kummutas oma klaasi tühjaks ning lahkus. Väljas vajus ta kokku ja viidi haiglasse.

Kui ta järgmisel hommikul ärkas ja noor tohter talle joomise kahjulikkusest loengut pidas, haaras Moragi järsku hirm, kas ta mitte alkohoolik pole. Ta oli joonud neli pinti õlut ja tal oli mälukaotus. Ta ei suutnud eelmist õhtut meenutada.

Moragil oli Hornsey kunstikooli päevist sõbranna Celia Hedron, kellele ta nüüd helistas ja oma mälukaotusest rääkis.

Celia ütles teravalt: „Kas sa ei arva, et keegi võis sulle korgijooki sokutada? See tekitab mälukaotust.”

See seletus meeldis Moragile, kes ei tahtnud mõeldagi, et on lihtsalt tavaline alkohoolik. Neiu kõhkles nädala, enne kui bussiga Cnothani sõitis ja Lochdubhi politseijaoskonda läks. Talle oli öeldud, et politseiseersant Hamish Macbeth vastutab Sutherlandi piirkonnas ka Cnothani eest.

Moragi esmamulje Hamish Macbethist oli halb. Tema saabudes oli Macbeth redeli otsas ja puhastas katuserenne. Laisk konstaabel, hallide vuntsidega tüse Dick Fraser magas rahumeeli eesaias lamamistoolis.

„Kuulge, teie!” hüüdis Morag. „Tulge alla. Ma tahan teatada kuritööst.”

Hamish ronis aegamisi redelist alla. Moragi ees seisis leekivpunaste juuste ja pähkelpruunide silmadega pikk mees.

„Milles asi?” nõudis ta.

Morag heitis pea selga ja teatas: „Mind uimastati, vägistati ja minu visandivihik varastati ära.”

„Tule siis kontorisse,” kutsus Hamish leebelt.

„Mesasja?” pomises Dick ja jäi uuesti magama.

Hamish läks ees kõrvaluksest sisse ja kõögist läbi väiksesse kontorisse, kus tõmbas Moragile jaoks laua alt tooli. Esmalt kirjutas ta üles Moragi Cnothani ja Londoni aadressid, kodu- ja töötelefonid.

„See oli niiviisi,” alustas Morag ja rääkis Hamishile oma versiooni sellest, mis juhtus, ühes üksikasjadega oma vanuse – kaksikümmend kolm – ja töö kohta sekretärina rõivavabrikus.

„Ja millal see täpselt juhtus?” küsis Hamish.

„Eelmise nädala laupäeval.”

Hamish oli märkmeid teinud. Ta pani pastaka käest. „Kui sind korgijoogiga uimastati, siis seda enam organismis pole. Kas sind vägistamise suhtes kontrolliti?”

„Seda mitte.”

„Ma arvan, et me peaksime kohe haiglas ära käima, et sind läbi vaadataks.”

Morag hammustas huulde. Ta oli end ise üle vaadanud ja teadis, et tema kehal polnud ei verevalumeid ega mingeid muid märke vägivallast. „Ma ei hakka sellega vaeva nägema,” teatas ta.

„Siis ei saa ma aru, mida sa minult ootad,” lausus Hamish kannatlikult.

„Nõme oled,” ütles Morag. „Võiksid vähemalt niipalju teha, et ma oma visandivihiku tagasi saan.”

„Mida sa joonistasid?”

„Inimesi pubis. Oh, ja kedagi, kes aknast sisse vaatas.”

„Oled sa selles hea?” küsis Hamish otsekoheselt.

Morag avas oma mahuka käekoti, tõmbas välja väikese visandiploki ja ulatas Hamishile.

Hamish elavnes. Tüdruk oli tõesti hea.

„Paneksin kirja, kes pubis viibisid. Tead sa mõnda nime?”

„Minu jaoks on nad lihtsalt näod – Angus see ja Jimmy

too. Ma ei suhtle kohalike matsidega. Vabriku-inimesed käivad paisu ääres Loamingus.”

„S-sellise s-suhtumisega,” ütles Hamish, kelle kõnesse tekkinud susin näitas, et ta on häiritud, „üllatab mind, et mõni sind maha ei koksanud, selle asemel et midagi su joogi sisse sokutada.”

„Sinust on sama vähe tolku kui ...”

„Rahune maha, tüdruk. Mul tuli mõte.”

„See on küll üllatav.”

„Jää vait ja kuula. Ma tean Strathbane’is üht hüpnotisööri. Tema võiks hüpnoosi all osaliselt su mälu taastada.”

Moragi punnsilmad löid särama. Ettepanek meeldis talle, pealegi andis see võimaluse teada saada, kes oli talle klaasi sisse korgijooki sokutanud.

„Ma lepin aja kokku ja annan sulle teada,” lubas Hamish.

Hiljem samal päeval koos Dickiga Strathbane’i poole teele asudes imestas Hamish, miks ta üldse näeb vaeva, et Morag Merrilea sugust ebameeldivat tüüpi aidata. Ta sarjas ennast, et ei küsinud, kui palju tüdruk joonud oli. Moragi mälukas võis vabalt ka alkoholist tingitud olla.

Aga ega parajasti muud ka teha pole, tuletas Hamish endale meelde. Suvi oli tavatult kuum, mägismaa vastikud salvavad kihulased olid väljas. Lochdubhi kohalikus Pateli kaupluses oli putukatõrjevahend otsas.

Kui nad teed pidi märke tõusid, ütles Dick: „Iga kord, kui ma Strathbane’i näen, tunnen heameelt, et sealt ära olen.”

Strathbane oli kauni Sutherlandi häbiplekk. Kunagine tegus

kalasadam oli kalavarude lõppedes välja surnud. Kohale jõudsid mõnuained ning Strathbane'ist sai ropp ja räpane linnake.

„Mulle see hüpnootisööri mõte ei meeldi,” ütles Dick. „Kõlab nagu must maagia.”

„Oh, isegi Strathbane'i politsei kasutab aeg-ajalt härra Jeffrey'si abi.”

„Ütlesid nad, et lasevad tal arve esitada?”

Hamish niheles juhiistmel ebamugavustundest. Ta teadis, et peainspektor Blair, okas tema tagumikus, poleks seda lubanud.

„Sellega on korras,” ütles ta muretult. „Jeffreys esitab arve. Nagu tavaliselt.”

Dickile valmistas härra Jeffrey's pettumuse. Tema oli lootnud näha vanemapoolset guru, aga Jeffrey's oli kõigest kolmekümneandates kõhn mees hobusesabas pruunide juustega, jalas rebenenud teksad ja seljas T-särk.

„Las ma vaatan,” ütles Jeffrey's. „Saan ta võtta järgmisel laupäeval kell kolm.”

Hamish helistas Moragile mobiilile. Tüdruk rõõmustas. „Oodaku need vördjad seal pubis, kuni nad seda kuulevad!”

„Ma ei lobiseks ülearu,” hoiatas Hamish. „Võtan su laupäeval peale ja toon Strathbane'i.”

Laupäevani jäänud kolmel päeval askeldasid Hamish ja Dick politseijaoskonnas. Dick Fraserile oli see paradüüs. Strathbane'i

peakorteris kasutuks peetuna oli ta Lochdubhi üle viidud. Dick oli mälumängusõltlane, osales televiktoriinides ja jaoskonna köögis särasid tema võidud: espressomasin, nõudepesumasin, uus pesumasin ja mikrolaineahi.

Aleviku vallalised ja lesestunud daamid nägid temas väärtuslikku abikaasamaterjali, aga Dick ei näidanud selles osas mingit huvi, eelistades eesaias lamamistoolis tukkuda ja õhtuti telekat vahtida.

Laupäeval äratas Hamish Dicki logelemast.

„Lähme ja võtame selle Moragi tüdruku peale,” ütles Hamish. „Pane vorm selga.”

Morag üüris korterit Cnothani servas asuvas viktoriaanlikus villas. Kui Hamish uksekella helistas, oli vastuseks vaikus. Moragi korter asus ülemisel korrusel. Hamish astus tahapoole ja vaatas üles. Kardinaid polnud ees, aga polnud ka mingeid märke liikumisest.

„Loll lehm,” pomises Macbeth. „Ta ei saanud seda ära unustada.” Hamish helistas majaperenaise kella.

Perenaine proua Douglas avas ukse. Ta oli väike ümar naine paksude prillide ja halli sassis juuksepehmakaga.

„Mis nüüd?” nõudis ta.

„Me tulime preili Merrileale järele,” ütles Hamish rahulikult. „On ta kodus?”

„Ei mina tea.”

„Kas te lähete ja vaataksite?”

Torisedes läks naine lohiseval sammul trepist üles. Hamish ja Dick ootasid väljas sooja päikese käes.